

Arrest

nr. 90 506 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

de stad Brugge vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 16 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Brugge van 16 maart 2012 tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 maart 2012 tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38), beide aan eerste verzoekster ter kennis gebracht op 16 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 87 229 van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster kwam, vergezeld van haar drie minderjarige kinderen, waaronder tweede verzoeker, op 2 juli 2011, het Rijk binnen in het bezit van een geldige reisпас van Albanië en zij werden overeenkomstig de aankomstverklaring van 22 augustus 2011 toegelaten tot een verblijf tot 30 september 2011.

Op 22 augustus 2011 diende eerste verzoekster een verzoek in om toelating tot verblijf voor zichzelf en haar minderjarige kinderen, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet.)

Op 24 januari 2012 diende eerste verzoekster stukken in ter aanvulling van haar verzoek om toelating tot verblijf voor zichzelf en haar minderjarige kinderen.

Op 16 maart 2012 nam de gemachtigde van de burgemeester van Brugge de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf

ingediend op 22.08.2011

(...)

van Albanese nationaliteit is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING;

• *Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:*

- *Bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*

- *Aanvraag ingediend tijdens illegaal verblijf of stukken binnengebracht tijdens illegaal verblijf.”*

Op 16 maart 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38)

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan J.P.

(...)

bevel gegeven de genaamde J.D.

(...)

Binnen de 30 dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is

REDEN VAN MAATREGEL:

0 - artikel 7, al.1-2 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980: regelmatig verblijf verstreken sedert 30.09.2011.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee beslissingen aanvecht, enerzijds de beslissing tot ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) en anderzijds het bevel tot terugbrenging (bijlage 38). De middelen die verzoekster in haar verzoekschrift ontwikkelt, blijken echter enkel gericht te zijn tegen de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag (bijlage 15ter) en niet tegen de tweede bestreden beslissing.

Het argument ter terechtzitting dat het bevel tot terugbrenging nauw verbonden is met de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag, kan niet worden bijgetreden. Het bevel tot terugbrenging is genomen in toepassing van artikel 7, alinea 1-2 van de vreemdelingenwet dat volledig losstaat van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, die de grondslag vormen voor de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag.

Bij gebrek aan middel is het beroep derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel tot terugbrenging.

3. Onderzoek van het beroep

Omwille van de verknochtheid van de middelen zal de Raad de twee aangevoerde middelen samen behandelen.

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij adstrueert als volgt:

“II.1.1. De verzoekende partij meent dat bovenstaande beslissing strijden met de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij zet hierna nauwgezet uiteen waarom.

II.1.2. De formele motiveringsplicht impliceert dat individuele bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, d.w.z. dat in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. art. 3 van de Wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).

II.1.3. De precieze doelstellingen van de Wet van 21 juli 1991 waren de volgende (cf. 1. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, 1999, Brugge, die Keure, 6-7):

“2. DOELSTELLINGEN VAN DE WET MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN

5. (...) De wet streeft een drievoudig doel na (36): een betere informatie van de bestuurde (2.1.); een vergemakkelijking van het bestuurlijk en jurisdictioneel toezicht (2.2.); een zorgvuldiger besluitvorming in hoofde van het bestuur (2.3.).

2.1. Betere informatie van de bestuurde

6. Wanneer de bestuurde vroeger werd geconfronteerd met een bestuurshandeling had hij het raden naar de motieven ervan. Hij kan dan ook moeilijk een «dialoog» hierover aangaan met het bestuur en kon slechts een “blind” beroep instellen tegen de vermoedelijke motieven van de bestreden rechtshandeling. (...) De burger moest dus de kosten betalen van de procedure voor de Raad van State, om dan, na inzage van het dossier, misschien tot de conclusie te komen dat zijn beroep niet gegrond was, want de motieven van het bestuur wel degelijk in feite en in rechte correct waren.

De wetgever hoopte dit soort beroepen te kunnen verminderen. Het hoofddoel van de wet/s dan ook ongetwijfeld de informatie van de bestuurde (37) De bestuurde krijgt de mogelijkheid om met kennis van zaken een gesprek aan te gaan met het bestuur teneinde de beslissing eventueel alsnog te laten intrekken of om te buigen in zijn voordeel (..)

2.2. Vergemakkelijking van het bestuurlijk en jurisdictioneel toezicht

7. 7. (...) Het hoeft een betoog dat wanneer de besturen verplicht zijn hun motieven te veruitwendigen in de beslissing zelf dit de controle van de toezichthoudende overheid en/of de rechter op het bestuur vergemakkelijkt. Zij moeten niet langer de motieven “gaan distilleren” uit het dossier, zij liggen als het ware nu voor het grijpen.

Aan de motiveringsplicht is voldaan wanneer de beslissing duidelijk de redenen opgeeft waarop zij steunt, zodat de Raad van State zijn wettigheidscontrole kan uitoefenen, d.w.z. dat hij kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het betrokken besluit is kunnen komen.”

II.1.4. In casu is het voor de verzoekende partij echter onmogelijk om te verifiëren of de verwerende partij wel degelijk is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar haar beslissing op algemene wijze naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en bij de redenen van de bestreden beslissing naar het feit dat verzoekende partij niet alle bewijzen, vereist door artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet zou voorleggen.

Aangezien verzoekende partij haar aanvraag bij het gemeentebestuur te Brugge deed, kan de verzoekende partij hier met enige goede wil nog uit afleiden dat de verwerende partij meent dat haar aanvraag ressorteerde onder artikel 12bis, § 1 Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“(…)

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt evenals een bewijs van zijn identiteit.

(...)"

Uw Raad zal dus met verzoekende partij kunnen opmerken dat de verwerende partij geenszins duidelijk maakt onder welke categorie van artikel 12bis, § 1 Vreemdelingenwet de verzoekende partij ressorteert. Op zich is dit voor de verzoekende partij niet onoverkomelijk; in casu werd de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag immers genomen omdat niet alle bewijzen, vereist door art. 12bis, § 2 Vreemdelingenwet werden voorgelegd. Dit wordt echter wel problematisch wanneer art. 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet wederom verwijst naar andere wettelijke bepalingen met subcategorieën en het voor de verzoekende partij dan helemaal niet meer duidelijk is op grond van welke precieze wettelijke bepaling zij dit bewijs moest voorleggen en waardoor haar verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partij verklaart zich hierna nader.

II.1.5. Artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"2. Indien de in 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar; een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document."

Aangezien de klaarblijkelijk vereiste bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet expliciet vermeld worden in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zullen deze 'vereiste bewijzen' wellicht moeten gezocht worden in artikel 10, §1 tot 3, waar artikel 12bis, § 2 Vreemdelingenwet naar verwijst.

II.1.6. De Raad zal met verzoekende partij kunnen vaststellen dat art. 10, §2 van de Vreemdelingenwet voor de ene categorie van vreemdelingen een bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vereist en voor de andere dan weer niet. Op basis van deze algemene verwijzing van de verwerende partij is het voor de verzoekende partij echter onmogelijk na te gaan onder welke categorie zij volgens de verwerende partij nu precies ressorteert en aldus de bestreden beslissing op adequate wijze te kunnen analyseren en desgevallend in rechte te bestrijden.

Nochtans is dit een essentiële vereiste van de formele motiveringsverplichting (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, 1999, Brugge, die Keure, 141):

"176. De verwijzing moet ook voldoende duidelijk en precies zijn. De verwijzing naar een wettekst die verschillende hypothesen dekt, zonder te preciseren welke hypothese concreet door het bestuur van toepassing wordt geacht, is niet afdoende (...) Wanneer in een besluit wordt vermeld dat bepaalde vergunningsplichtige activiteiten 'overeenkomstig de Vlare indelingslijst kunnen vallen onder de rubrieken 2.2. F, 2.6, 2.7, 2.8 en 2.9' is dit geen afdoende motivering, daar het voor betrokkene op grond van deze "motivering" volstrekt onmogelijk is om na te gaan welke rubriek(en) op het concrete geval van toepassing is (zijn), wat nochtans onontbeerlijk is voor een afdoende motivering, en deze rubrieken mogelijkerwijze ook niet van toepassing zouden kunnen zijn (...)"

Verzoekende partij begrijpt dus niet op basis van welke precieze wettelijke gronden de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen, waardoor ook de motieven niet in rechte controleerbaar zijn.

De bestreden beslissingen schenden manifest de formele motiveringsverplichting.

II.1.7. Maar er is meer. In de akte van kennisgeving dd. 16 maart 2012 wordt vermeld dat kennis werd gegeven 'van de beslissingen van 28.02.2012', waarbij de verblijfsvergunning onontvankelijk werd verklaard.

In casu blijkt echter dat de verzoekende partij slechts kennis heeft gekregen van een beslissing tot onontvankelijkheid van haar verblijfsaanvraag en een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.03.2012.

De vraag is dus of het wel dezelfde beslissingen betreft. Nochtans is het essentieel dat de verzoekende partij correct in kennis wordt gesteld van alle beslissingen evenals alle motieven hiertoe met betrekking tot haar verblijfsrecht in België.

De bestreden beslissingen strijden dus manifest met de formele motiveringsverplichting.

II.2.1 Ondergeschikt, indien Uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat de formele motiveringsverplichting in casu niet werd geschonden —quod certe non-, dan stelt verzoekende partij zich op het standpunt dat in casu or zijn minst de materiele motiveringsverplichting werd geschonden.

II.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. In casu is dit echter niet het geval.

11.2.3. De bestreden motivering luidt immers als volgt:

“Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:

- Bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

- Aanvraag ingediend tijdens illegaal verblijf of stukken binnengebracht tijdens illegaal verblijf”

De aanvraag werd gedaan op 22 augustus 2011. Blijkens het bevel om het grondgebied te verlaten, genoot verzoekende partij een legaal verblijf tot 30 september 2011. Verzoekende partij heeft dus klaarblijkelijk ‘stukken’ binnengebracht na 30 september 2011 (dus tijdens illegaal verblijf). Dit feit op zich is voor de verwerende partij kennelijk een motief om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

11.2.4. Nochtans bevat artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 26 van het KB van 8 oktober 1981 in geen enkele hypothese een bepaling die het indienen van stukken tijdens illegaal verblijf met een onontvankelijkheidsverklaring sanctionneert.

Het enige wat in de hypotheses van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien is dat tijdens het legaal verblijf “alle in § 2 bedoelde bewijzen” moeten zijn overgemaakt.

De verwerende partij kan dus enkel de tijdig ingediende bewijzen in aanmerking nemen bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag. Het feit op zich dat na de periode van legaal verblijf nog (bijkomende) stukken worden overgemaakt, leidt uiteraard niet onverkort tot een onontvankelijkheidsverklaring.

Verwerende partij draait immers oorzaak en gevolg om! Enkel het ontbreken van relevante bewijzen kan leiden tot de onontvankelijkheidsverklaring. Dit kan uiteraard het gevolg zijn van het feit dat deze stukken te laat werden ingediend en dus niet meer in aanmerking mochten worden genomen. Het feit dat tijdens het illegaal verblijf (bijkomende) stukken werden overgemaakt kan echter nooit de oorzaak van de onontvankelijkheidsverklaring zijn.

De verwerende partij dient simpelweg na te gaan of zij tijdens het legaal verblijf van verzoekende partij alle relevante bewijzen heeft ontvangen. Dat nadien nog stukken werden ingediend is simpelweg niet relevant, aangezien deze toch niet in aanmerking mogen worden genomen.

Uiteraard kan de verwerende partij melding maken van het feit dat bepaalde stukken te laat werden ingediend, maar zij dient dit dan te doen met het oog op de verduidelijking waarom bepaalde (relevante) stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen

In casu ontgaat de relevantie van het motiveringsonderdeel ‘aanvraag ingediend tijdens illegaal verblijf of stukken binnengebracht tijdens illegaal verblijf’ de verzoekende partij echter volledig.

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg de materiële motiveringsverplichting en artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 12bis van de vreemdelingenwet en naar artikel 26, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en er wordt geduid dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, aangezien zij geen bewijzen heeft voorgelegd van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Tevens wordt er op gewezen dat de aanvraag ingediend werd tijdens illegaal verblijf of dat er stukken werden binnengebracht tijdens het illegaal verblijf.

De verzoekende partij bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij betwist echter dat de motivering van de bestreden beslissing afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Tevens voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Onderzoek van een mogelijke schending van de motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar de toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.(...)”

Vooreerst stelt de verzoekende partij dat het onmogelijk is te verifiëren of de verwerende partij is uitgegaan van de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, daar de bestreden beslissing op algemene wijze verwijst naar artikel 12bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat zij niet alle bewijzen zou voorleggen. De verzoekende partij stelt dat ze met enige goede wil kan afleiden dat de verwerende partij meent dat haar aanvraag ressorteert onder artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet doch dat het geenszins duidelijk is onder welke categorie van artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet zij dan zou ressorteren.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, blijkt na het lezen van artikel 12bis van de vreemdelingenwet dat het duidelijk is dat de verwerende partij in eerste instantie doelt op artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Aangezien de verzoekende partij dit wel degelijk begrepen heeft, kan zij moeilijk voorhouden dat de motivering op dit punt niet afdoende zou zijn. Verder blijkt na lezing van artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij enkel onder de eerste categorie van deze bepaling kan vallen. Categorie 2 betreft de vreemdeling die naar België is gekomen om een huwelijk af te sluiten, hetgeen geenszins het geval is voor de verzoekende partij en categorie 3 betreft de vreemdeling die buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. *In casu* heeft de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden ingeroepen en dit wordt overigens ook niet door haar voorgehouden. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat het haar niet duidelijk is onder welke categorie zij zou ressorteren. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk en evenmin toont zij aan dat het bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt evenmin aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt verder dat artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waarin wordt verwezen naar documenten die dienen te worden overgelegd die aantonen dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, het niet mogelijk maakt te weten onder welke in dit artikel bedoelde categorie van vreemdeling, die naargelang wel of niet een bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vereist, zij ressorteert, zodat zij niet in staat is de bestreden beslissing op adequate wijze te kunnen analyseren en in rechte te bestrijden.

Ook hier kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Eerste verzoekster en haar kinderen zijn naar België gereisd om hun echtgenoot/vader teervoegen. Op grond hiervan hebben zij dan ook om een toelating tot verblijf verzocht. Het is aldus duidelijk dat de verzoekende partij ressorteert onder artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Na lezing van artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet kan vallen onder een andere categorie, zodat het niet nodig is te preciseren onder welke categorie zij ressorteert. Artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet verduidelijkt welke bewijzen moeten worden aangebracht voor elke categorie. Na lezing van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij het bewijs moet aanbrengen van behoorlijke huisvesting, van een ziektekostenverzekering afgesloten door haar echtgenoot/vader waaruit blijkt dat de verzekering de risico's in België dekt voor hem en zijn familieleden en het bewijs dat de echtgenoot/vader over toereikende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Tevens blijkt dat de verwerende partij van de verzoekende partij een bewijs kon verwachten van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten van haar echtgenoot/vader. Dergelijk bewijs ligt niet voor, hetgeen overigens niet betwist wordt door de verzoekende partij en dus is de verwerende partij uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens om de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt vervolgens dat in de akte van kennisgeving van 16 maart 2012 is opgenomen *“kennis gegeven van de beslissingen van 28 februari 2012, waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard”*, terwijl de eerste bestreden beslissing dateert van 16 maart 2012, zodat het voor haar niet mogelijk zou zijn om na te gaan of het wel dezelfde beslissingen betreft en dezelfde motieven, zodat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing en de akte van kennisgeving eenzelfde document uitmaken waarbij de *“VOORZIJD”* bestaat uit de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de *“KEERZIJD”* bestaat uit de akte van kennisgeving. Het is duidelijk dat het vermelden in de akte van kennisgeving van de datum van 28 februari 2012 op de keerzijde een materiële vergissing betreft, nu beslissing en akte van kennisgeving één document uitmaken die op dezelfde dag zijn aangemaakt en gedagtekend. Doordat de beslissing en de akte van kennisgeving een *recto* en een *verso* uitmaken, is het voor de verzoekende partij mogelijk na te gaan welke de motieven zijn die in de bestreden beslissing worden aangewend aangaande haar verblijfsrecht in België. De verzoekende partij geeft immers zelf aan in haar verzoekschrift dat zij kennis heeft gekregen van de beslissing van 16 maart 2012. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Hoe dan ook kan een eventueel gebrek in de kennisgeving niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt verder dat uit artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de na de periode van legaal verblijf overgelegde bijkomende stukken onverkort tot een onontvankelijkheidsverklaring kunnen leiden, nu uit dit artikel enkel valt af te leiden dat tijdens het legaal verblijf *“alle in §2 bedoelde bewijzen”* moeten zijn overgemaakt. Voor de verzoekende partij draait de verwerende partij gevolg en oorzaak om waar zij uit het feit dat een aantal stukken buiten de periode van legaal verblijf een onontvankelijkheidsgrond afleidt.

De verzoekende partij werd toegelaten tot een verblijf tot 30 september 2011. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, heeft de verzoekende partij op 22 augustus 2011 een verzoek tot toelating tot verblijf ingediend, dus tijdens haar legaal verblijf. Artikel 12bis, § 1, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling vóór het einde van deze toelating alle in § 2 bedoelde bewijzen moet overleggen. De verzoekende partij betwist niet dat zij stukken binnenbracht na 30 september 2011, tijdens haar illegaal verblijf of na het einde van de toelating tot verblijf. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk te noemen dat de verwerende partij dit rechtsfeit vermeldt als een bijkomend motief bij het eerste motief, namelijk dat de bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ontbreken dat het determinerend motief is en op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De grieven van de verzoekende partij tasten de pertinentie ervan niet aan.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat artikel 12bis van de vreemdelingenwet niet werd nageleefd.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU